

CSILLÁGKÁPU
A BIRODALOM ALKONYA

II. felvonás

A Kétségbeesés
Armadája

1. fejezet

Mint a Régi Szép
Időkben...

A Pegazus galaxis, 2436.

Két hónappal a Lidércek érkezése után:

A három kaptárhajó szorosán követte a célpontját, miközben ádá az plazmazáport zúdított rá. A Poseidon nagy és erős hajó, a devastatorok egyik legerősebbje, azonban most mégis menekülni kényszerült. Túl sok kárt szenvedett el ahhoz, hogy esélye lehessen az ádá ellenséggel szemben. Már leváltak a pajzsok, a kékesen izzó nyalábok egyenesen a hajtóműveket érhették, aztán az egyik célba is ért.

Éktelen rázkódás hasított a hajótestbe, s egy narancssárgás lánggomolyag kezdett kibontakozni az egyik térhajtóműnél. A rettenetes lökeshullám egyszerűen darabokra szaggatta azt, sok másikkal egyetemben. A devastator lelassult, s egy hatalmas, izzó, perzselő csíkot húzott maga után a mindenségben.

Eközben újabb és újabb találatok érték.

- A térhajtóművek kilőve! – csendült fel az első tiszt. A hangja kétségbeesést keltett a birodalmi katonák közt, mindenki, még a kapitány is beleremegett a pillanatba. Három lidérc kaptárhajó van a hátuk mögött, és nincs, amivel elszökhetnének előlük. Tehát eljött a vég, Sheppard egyre biztosabb ebben.

- Minden energiát a hátsó pajzsokba! – vezényelte a férfi. – Ki kell tartanunk, minél tovább. Mal, küldjön egy üzenetet! – fordult a kommunikációs tiszt felé.

- Hová? – kerekedtek ki a meglepett, s rémült férfi szemei.

- Atlantisra, hová máshová? Tudniuk kell, hogy jönnek! – a tiszt hamar bólintott egyet, és lenyomta a megfelelő gombokat a terminálján. Mindeközben éktelen becsapódások érték a hajótestet, sorra estek fel az emberek, egyik vezető kezdett el szikrázni a másik után. A Poseidon találatról-találatra szakadt szét.

- Mondhatja, uram – jelezte a tiszt.

- Itt Adam Sheppard kapitány, a TS Poseidonról, pajzsok lent, termeghajtás kilőve, segísre van szükségünk... – ekkor megállt és sóhajtott egyet. A kesergő tekintetével végignézett az emberien, a sok rémült, haldokló arcon, kik körbevették. – Felejtsek el, itt már nincs segítség. Csak egyetlen dolog maradt, hősi halált halni a Birodalomért. Mielőtt még megtörténne, tudniuk kell valamit: áttörték a védelmi hálót, valamennyi műhold, akna és telepített löveg semlegesítve. A Lidérc úton van Atlantis felé, túl sokan vannak, meg se próbálják feltartóztatni őket. El kell menniük a legtávolabbi rendszerbe, ahol az ember valaha is megvetette a lábát, értik? Menekülniük kell... – ekkor egy rettenetes találat érte a hajót.

Sheppard felbukott és bevverte a fejét. Az ősz hajából csörgedezni kezdett a vér, de még eszméleténél volt a robosztus testalkattal megáldott, izmos férfi.

- Szeretlek Tom...

A kommunikációs tisztnek nem volt szíve, sem lélekjelenléte megmondani, hogy az üzenetet nem sikerült továbbítani. Ha már meg kell halnia, ha már távoznia kell egy ekkora embernek, egy ilyen hősnak, akkor legalább megnyugvással tegye. Ha nem is sikerült, de úgy kell tudnia, hogy ezrek életét mentette meg.

Néhány másodperc elteltével egy újabb találat érte a Poseidon büszke hajótestét. Most nem csak a hajtóművek és a burkolat látta kárát a tragikus eseménynek, mert a

főreaktor sem bírta már. Energiatúltöltődés indult a megmaradt hajtóművek felől, amely hamar elérte a gépházat, s a Poseidon roppant reaktora azonnal a levegőbe repült. A robbanás az egész hajót magával vitte, másodpercek alatt darabokra szakadt a hajótest. Nem maradt más, mint hevesen izzó, gyászos porszemek.

Atlantis, két órával később:

Spears őrmester elégedetten, teli hassal baktatott ki az étkezdéből. Úgy gondolta, mehet balra a tágas, emberekkel teli folyosón, de akár a másik, jóval keskenyebbet is választhatja, ami jobbra van, ezért rövidebb lesz az útja.

A fene egye meg, mert az én kabinomnak pont a Főtorony közepén kell lennie, nem a szélén, mint az összes többi embernek – gondolta magában a férfi, aztán elindult a szűk, sötét folyosón, ami állítólag öt perc sétát spórolt meg neki. Rossz ötlet volt erre jönnie, ez már két perc után nyilvánvalóvá vált számára. Ugyanis különös, szinte már hátborzongató hangokat hallott, folyton úgy érezte, hogy a háta mögött van valaki, aztán... mintha kiáltozott volna valaki.

Csak egy ajtót látott az igen gyatrán megvilágított hely oldalában, ezért szedni kezdte a lábát. Összesen húsz métert sem ment, de a hang máris emberibbé, hétköznapiabbá vált – noha nem abban az értelemben hétköznapivá, mint a legtöbb ember gondolná. Pusztán kíváncsiságból odament az ajtóhoz és a hideg felületére tapasztotta a fülét, ki tudja, hátha megmenti valakinek az életét.

- Óh, Sheppard, gyerünk, gyerünk! Ez az! Nyomjad! – kiáltotta egy hang.
- Istenem... csodálatos vagy O'Neill, csodálatos! – kiáltotta egy másik.
- Mi a fészkes úristen...* – vakarta a fejét az őrmester.
- Áh, ez az, ezaz! Gyorsabban, gyorsabban, erősebben!
- Istenem! Istenem!

Ez egy ideig így folytatódott, aztán Spears töprengeni kezdett. Nem sétálhatott el csak úgy, de az sem lenne valami szabályszerű, ha figyelmen kívül hagyja az esetet.

Oké, ha ezek most azt csinálják, amit, akkor nagyon nagy disznóság lenne, ha most csak úgy benyitnék – gondolta az őrmester. *Szóval, ebből most elsétálás lesz, aztán majd egy szép napon előhozom az egészet, mondjuk evés közben. Őcsém, már alig várom, hogy láthassam az arcukat! Aztán jönnek a nehéz kérdések...*

- Istenem, gyerünk! Nyomd belém! Áhhh... – kiáltotta O'Neill.

Viszont, ha most benyitok, láthatnám O'Neillt meztelenül. Na, az már valami... – azzal Spears gyorsan és határozottan benyitott a kicsiny helyiségbe.

Pont az a látvány várta, amire számított.

O'Neill az asztalon feküdt, letolt gatyával, ahogy erre számítani lehetett. Sheppard pedig nem éppen cukorkát keresett a tizedes lába között, ő most hátranézett és azt látta, amit soha egy férfi sem szeretne megtapasztalni. A cimborája önelégült arcát, ami szinte beleveszik a gyönyörbe, hiszen O'Neill tök meztelen volt.

Ő is csak lesett, eleinte döbbenet, aztán dühösen.

- Kifelé! – rivalltak rá mindketten. Spears csak dörzsölte a tenyerét.
 - Sheppard, beszédem van veled. Négyszemközt!
 - A felettesed vagyok, tudod, ezredes – mutatott az egyenruhájára a férfi.
 - Spears, vagy kimész, vagy anyaszült meztelenül fogom szétverni a fejedet! – rivallt rá O'Neill, aki magától értetődően, elég kellemetlen helyzetben érezte magát. Az őrmester erre felkacagott, aztán gyorsan eliszkolt, mielőtt a tizedes utána dobta volna a bakancsát. Eközben Sheppard sóhajtott egyet, aztán felhúzta a sliccét.
 - Bazdmeg... – fogta a fejét O'Neill, aztán hamar feltápáskodott az asztalról.
 - Nekünk annyi, ha most a tábornok elé viszi a hírt – állapította meg Sheppard.
 - Nem, neked van véged. Az admirális lánya vagyok, nem emlékszel? – szögezte le O'Neill. A nő hamar magára kapta a melltartóját, aztán a bugyiját és a nadrágját. A pólójával és a bakancsával együtt, hamar helyére kerültek a dolgok.
 - Ja, ha Stone tábornok kirúg, ő is repül utánad – állapította meg az igazságot.
 - Néha kifizetődik, ha az apádnak tízezer cirkálója van, vagy nyolc-, már ha maradt annyi. Mondjuk, a fele sincsen már közvetlenül az ő parancsnoksága alatt, szóval, most olyan három... talán négyezret tippelnék. Rohadt háború, mindent tönkretesz.
 - Nyugi, megnyerjük ezt is, akár a többi – biztatta Tom.
 - Ajánlom is – mondta tüzesen a nő. – Na, jó, én most megyek, hagylak titeket beszélgetni. Majd este beugrok a kabinodba, hozok kaját, aztán... a szokásos.
- Azzal a nő gyorsan kiviharzott a helyiségből, még a hosszú, fekete, fodros haját is elfelejtette copfba kötni. Sheppard csak lesett az észbontó teremtés után, végül ő is felvette a róla hiányzó ruhadarabokat, és kísétált a helyiségből. Spears vigyorogva várta őt, a nagy cimborá hirtelen egy rettenetes titok birtokosa lett. A kérdés csak az, hogy mit fog kezdeni a helyzettel. Sajnos még Tom sem tudja, mi fog történni.
- A nagy Thomas Sheppard ezredes és a vonzó Katherine O'Neill tizedes, vagy Kate, ahogy szólítani szoktuk. Be kell vallanom, ez a nő sokkal szebb meztelenül, mint képzeltem. A keblei... szinte tökéletesek, és a bőre olyan letisztult, akár a selyem. Szép fogás – nyújtotta felé a kezét. Tom csak leset egy kis ideig, aztán csak kezet rázott vele. – Ember, ha csak egy éjszakára megkaphatnám.
 - Bocsi, nem eladó – jelentette ki Thomas.
 - Én nem is arra céloztam. Szerencsés fickó vagy te, ugye tudsz róla?
 - Megtaláltam az igazit, mint minden ember, ennyi az egész.
 - Szerencsés, de reménytelenül ostoba – folytatta Spears. – Teljesen elment az eszed? Van fogalmad róla, hogy égis mit csinálsz?
 - Lehúzom a nadrágomat, kiteszem, aztán...
 - Jó, jó, most nem erről beszélek – hessegette el a témát az őrmester. – Pontosan tudod, miről van szó, barátocskám. Marcus O'Neill admirális lányát kufircolod, övé az egész Birodalom Flotta, tudod, hogy ez mit jelent?
 - Ne bősítsd fel az apust? – vakarta az állát Tom.
 - Nem törheted össze a lány szívét, te féleszű! – rivallt rá Spears. – Ez nem csak egy futókaland, ez már nem játék, okostojás! Kate még fiatal, sebezhető préda, mert még nem tudja, mi az igazi szerelem. De te... hát te sem vagy sokkal idősebb, ám jobb

lenne, ha vigyáznál. Megtetszett, hajlandó ágyba bújni veled, ez mind szép és jó, értem én, de ezt akkor sem teheted meg velem! Illetve, igen, megteheted, de csak akkor, ha tényleg akarod őt. Mert ha nem, ha eldobod, ha összetöröd a szívet, tízezer birodalmi cirkáló lesz a seggedben!

- Akarom őt, nem egyértelmű? És ő is akar engem.
- Biztos vagy benne? – rángatta meg a vállát Spears.
- Halálbiztos – közölte rezzenéstelen arccal Sheppard, aztán egy nemes és előkelő mozdulattal lesöpörte magáról a férfi kezét. – Akkor hallgatni fogsz?
- Mint a sír – bólított rá Spears.

Kis idő elteltével, a két férfi úgy döntött, hogy csak visszakecmereg a kabinjába, ha már szabadnapjuk van. Útközben egy ismerős arcba botlottak, Kate volt az, ahogy eltűnt, úgy elő is került. A huszonhárom éves nő kedvesen rájuk mosolygott, aztán megtorpant előttük.

- Csak kíváncsi voltam rá, hogy mire jutottatok – vetette fel a témát.
- Hát, előtte már nem kell titkolódnunk, maradt a város másik fele – simogatta meg a férfi. Mivel ez egy elég nyilvános hely, ezért nem mert többet tenni.
- Azt ugye tudod, hogy most már köteles leszel tartani a hátadat, ha én szegek szabályt, bármilyen szabályt?
- Persze – bólított rá Sheppard, de hamar felkapta a fejét. A Főtorony vaskos ablakán át kezdte szemlélni az ózondús eget. Nem is tudta, miért, de úgy érezte, mintha rájuk akarnának szakadni a fellegek.
- Mi az? – kíváncsiskodott Kate, aztán ő is felnézett. Egy kékes sugárnyalábot látott meg a magasban, egy nagy kék veszedelmet. Egyenesen feléjük tartott, és már vészesen közel ért, amikor felcsendült a hírhedt harci riadó. – Lidércek – állapította meg az egyértelműt O'Neill, aztán döbbenetesen figyelte a veszedelmes lövést.

Szerencséjére egy kékes energiaburok emelkedett elé, amely maradéktalanul gátat szabott a rettenetes erejének. Ám mégis, az egész város beleremegett a találatba, s hamarosan újabb és újabb energialövedékek érkeztek. Támadás alatt állnak, sőt már bombázzák őket. Ez általában az ütközetek utolsó stádiuma szokott lenni, a perc, amikor minden elhamvadni látszik. Ez a csata ezzel, a végső momentummal indult.

- Kate, tudod, hogy mit mondtam a halálról? – fordult felé Tom.
- Hogy te mindenképpen szex közben akarsz meghalni?
- Nyomás vissza az asztalhoz! – erre majdnem pofon vágta őt Kate.
- Barom, ez most nem játék! Veszélyben az életünk! – rivallt rá hitetlenkedve. – Fel kell mennünk Stone tábornokhoz, most azonnal!

Erre Tom nem szólt semmit, csak közelebb sétált az üveghez, felnézett az égbe, s sóhajtott egy mélyet. Tudta, hogy ez lesz az egyik utolsó lélegzete.

- Lidérc kaptárhajók, a lövedékek méretéből és a rázkódásból ítélve az új típusba tartoznak, ugyanakkorák, de vastagabb a páncéljuk és erősebb a fegyverzetük. Csak nagy számban támadnának a városra, a drónok kettő ellen sem óvhatnak meg minket

és a lövedékek szögét elnézve, legalább három van odafent, de általában többen szoktak jönni, sokkal többen. Ha így van, a védelmi hálót már áttörték, a hajóink nagy része megsemmisült, vagy menekül, az apám sosem adná fel harc nélkül. Szólt volna, ha tud, egy lehetséges megoldás maradt: előbb halt meg, mintsem módja lett volna rá. A pajzs még kitart egy ideig, de az új kaptárak nagy tömegben zavarják a hipertérhajtóműveket, nem tudunk lemenni. Ahogy elbújni és harcolni sem. Nincs mit tenni, Kate, eljött az idő: Atlantisnak végképp befellegzett. Így is négyszáz évet késett.

- Akkor sem állhatunk és leshetünk! – bosszankodott a nő.

- Márpedig muszáj lesz – mondta Spears, amint zárlat alá helyezték a várost. Minden ajtó bezárult, így megnehezítve az ellenség dolgát, ha esetleg meg akarnák szállni a várost – és miért is ne akarnák? Az ajtók hamar bezárultak, kiút nélkül maradt a széles átvezető rész, ahol a hőseink át akartak haladni.

- Legalább a szebbik halál jutott ki nekünk...

Sorra záporoztak az űs rakéták, egyik lidérc plazmanyaláb csapódott a város pajzsának a másikat követően. Atlantis beleremegett a találatokba, de a pajzs – még – állta a sarat. A drónok folytonos zápora segített egy kicsit a helyzeten, hiszen a sárgás rakéták hamar kisereglettek az űrbe, hogy aztán célpontot találhassanak a mindenség fagyos rengetegében. A legtöbben a városhoz legközelebb eső kaptárt pécézték ki maguknak, a hatalmas csillaghajót úgy szaggatták szét, mintha csak egy rakás izzó falevél lenne, amit felkapott, majd szétkergetett az őszi szellő.

Egy elpusztult a sok közül, s hamar egy másik kaptárhajó termett a helyébe. A nagy koponyák szerint minden új típusú kaptár egy enyhe zavarómezőt bocsájt ki, ami önmagában még ártalmatlan, azonban a jelek könnyen összeadódnak. Két-három lidérc hajó elől még el lehet szökni, ám tíz-tizenkét kaptár már lehetetlenné tudja tenni a hipertérugrást. Több száz jutott Atlantis fölé, ezzel lehetetlenné téve a szökést. Nem maradt mást, mint a keserves alkony végbemenetele.

- Oó... – mutatott az égbe Spears.

- Mi van?! – mordult fel két idegesen. Aztán ő is odanézett.

- Mi lehet rosszabb a halálnál? – csendült fel Tom, aztán hamar szembesülnie kellett a valósággal. Az egyik kaptárhajó egyenesen a város felé tartott, nem azért, mert megsérült, hanem azért, mert olyan sokan vannak odafent, hogy igazán nem számít nekik egyetlen hajó elvesztése. A roppant csillaghajó sebesen zakatolt a város felé, a fedélzetén lévők vagy elfogadták a halált, vagy lekászálódtak valahogy a hajóról, akárhogy is, a lentieknek csak rossz lehet az, ami most történni fog.

- A pajzs bírni fogja? – tette fel a létfontosságú kérdést Kate.

- Hát... – bizonytalanodott el a férfi, mikor sor került az eddig elképzelhetetlenre. A drónok sokan voltak ugyan, de nem bírtak el a kaptárral, túl vastag volt a páncélzata. A hajót szinte alig karcolták meg, amikor elérte a várost, az orra iszonyatos erővel csapódott a narancssárgásan felvillanó pajzsba.

Az alapjában véve kékes energiamező – eddig – megvédte Atlantist. A kaptár egy nagy, rettenetesen nehéz csillaghajó, rengeteg energia kell a feltartóztatásához. Ekkora már a büszke hajótestmegtört, s a kaptár az orránál fogva összecsuklott, s a gerincét is kitörte a következő pillanatban. Az egész olyan volt, mintha egy téglafalnak ment volna: rettenetes erővel hajtott bele, szanaszét tört a felületén, de az ütközés után a fal pont olyan volt, mint előtte.

Még néhány másodpercbe beletelt, mire a kaptár darabjai is megadták magukat, hatalmas robajjal és irdatlan tűzfellegek közt elhamvadva a pajzson, de Atlantis hamar olyan lett, mint az ütközés előtt. Az energiaveszteséget leszámítva.

- Túlélünk – állapította meg az egyértelműt Kate.

- Szerintetek a pajzs meddig bírja még? – törte meg a pillant gyönyörét Spears. Sheppard felnézett az égbe, és máris döbbenetes erejű rázkódás érte a várost. Most nem maradt meg minden olyan szépen, mint volt, elsötétedtek a folyosók, és minden szikrázni kezdett. Leálltak a nem létfontosságú rendszerek.

Atlantis energiát próbál spórolni, hogy a pajzs minél tovább élhessen. Mivel mindenhol élők vannak, ezért szóba sem jöhet az energiaburok szűkítése. Azonban a vég már elkerülhetetlen. Tom pont rosszkor pislogott, pont akkor, amikor nem maradt le a város történetének legszomorúbb eseményéről. Mert így látta, ahogyan az egyik lövedék áthatol a pajzson, aztán még egy, és még egy.

- Eddig – mondta keserűen, miközben a kékesen izzó plazmanyaláb könyörtelenül folytatta az útját. A Főtorony oldalába csapódott, eleinte csak megrengetve, aztán már megrepesztve és szétégetve a falait, s végül végzetesen megrongálva a szerkezetét. Érdekes módon, abbamaradt a bombázás, nem érkezett több lövedék a város fölé, csak az a három, ami a városba csapódott.

Ám már ez is bőven elég volt.

- Elfoglalni akarják a várost, nem elpusztítani – jelentette ki Tom, aztán éktelen láрма érte a fülét. Mindenki összeresztett és riadtan nézett körbe, nem történt semmi, azon kívül, hogy a talaj nem pont abban a szögben volt, mint amire emlékeztek.

- Most... most le fog dőőőlni... – szepegte Kate, miközben a folyamat már el is kezdődött. Túl nagy kár érte a magas Tornyt ahhoz, hogy a helyén maradjon. A tartóelemek széthasadtak, a belső részekből pedig több száz négyzetméter hiányzott. Nem csoda, hogy a füstölgő, néhol lángoló torony roskadozni kezdett, aztán kelet felé mozdult, s végül dőlni kezdett.

Eleinte lassan, nyikorogva, recsegve, aztán mind sebesebben s sebesebben hasított a város lentebbi részei felé. Spears eleinte csak némán állt, aztán már nevetett, amikor felismerte, hogy elérkezett a végzet. Kate és Tom már egy, az lakalomhoz jóval illőbb tettet választottak: szorosan megragadták egymás kezét, aztán úgy ahogy vannak, félve, könnyes arccal remegve, csókolózni kezdtek.

Ha már meg kell halni, akkor ezen is együtt, tiszta szívvel és lélekkel essenek át

A kaptárhajók alig hagyták abba a tüzelést, máris löniük kellett. Egy BC-304-es vágott neki a vésznek, csak azért, hogy beteljesítse azt, amit sokan csak végzetnek neveznek. A Lidérc zavarómező nem olyan, mint az Ori, nem rántja ki a hajókat a hipertérből, csak elmenni nem hagyja őket. Így a kicsiny, ámde annál jelentősebb cirkáló nem sokkal a város mellé érkezhett.

Természetesen minden és mindenki pusztulni akarta ezt a hajót, hiszen oly sok keserű napot okozott már a Lidércnek. Valamennyi kaptár löni kezdte azt a hajót, amelyet Daedalusnak neveznek. Mivel az ellenség – viszonylag – egyben szerette volna a várost, ezért csak akkor lőttek a cirkálóra, amikor semmi esélyük sem volt Atlantis eltalálására. Már így is eleget kapott a romokban heverő város. Bár a hajót még így is eltalálta az egyik lövés, alaposan megrengetve a pajzsát, s próbatétel elé állítva valamennyi rendszerét. Szerencsére a Daedalus egyben maradt.

Amint a város fölé ért, lekacsolta a pajzsát és felsugárzott néhány lelket. Jókora szerencse, hogy éppen most érkezett, ugyanis a Főtorony már majdnem elérte Atlantis lábát. Amikor ez megtörtént, ripityára tört a büszke épületrész és jó néhány kisebb felhőkarcólót is magával vitt a tüzes emlékébe.

Kate és Tom nem hitt a szemének, az egyik pillanatban még a halálra készültek, aztán ez fehér villanás, és máris biztonságba kerültek. Felismerték a 304-es hídját, csak az a sok, fekete ruhás alak volt egy kicsit különös. Az Ügynökség emberei.

- Nyugalom, még bármikor meghalhatnak – szolt hátra Max.

Sheppard meglepetten fordult az alak felé, aztán a pajzs aktiválása máris magára vont a figyelmét. Nem tudni, miért, de ösztönösen az oldalsó ablak felé nézett, s onnan tisztán lehetett látni Atlanist, a romokban heverő otthonukat. Egy másik 304-es akart felszállni a Déli szárnyról, sikerült is felemelkednie, aztán a Daedalus felé vette az irányt, ami épp kezdte egyenesbe hozni magát.

Mielőtt még teljesen vízszintes lett volna a hajó állása, Tom még láthatta, ahogyan az egyik kékesen izzó nyaláb elkapja a másik 304-est. Úgy átment rajta, mint annak a rendje, a pajzs hiába volt teljes töltésen, nem védhette meg a hajót. A cirkáló éktelen robaj közepette, tüzes lángfellegek által körülölelve és fekete füstöt okádva kezdett el zuhanni, majd tért örök nyugovóra az óceán rideg habjai közt.

A csobbanás pillanatában egy újabb találat érte a Daedalus.

- Levált a pajzs! – jelentette az egyik ügynök. – Mindkét utas fent van.

- Akkor mire vár még? Ugorjon már az ég szerelmére! – rivallt rá Max haragosan, mert már látta, hogy valami el akarja őket találni odafentről.

A barna hajú lányka hiába nyomott le akármit, nem kerülhette el azt, ami már elrendeltetett. A hajó orránál, nem sokkal a híd előtt csapódott be a veszedelmes lövés, s az ügynök csak ezután rendelhette el az ugrást. Különös, fülbehasító lárma és egy fehéres villanás történt, aztán máris az űrben találta magát a monstrum. Odakint, a fagyos végtelenben, messze, de mégsem olyan távol a lidérc armadától.

Tomhoz hasonlóan, Kate is csak lesett. Eleinte a hajó orrát bámulta, azt a sok, hevesen izzó páncéllemez. A tartóelemeknél tűzpirosak voltak, annyira átjárta őket a

forróság, a páncélzat többi része megolvadt, de nem szakadt át. Egyszerűen csak ráfolyt, aztán szorosan körülölelte a forró, ámde még szilárd vázat. A nő egyszerűen nem értette, hogy lehetséges ez, meg azt sem, hogy kerülhettek ide.

A bolygó, ahol Atlantis áll, most háttérbe került, s körülötte tisztán látszott a lidérc kaptárhajók tömkelege. Egyikük sem tüzelt, ehelyett vadászgépeket küldtek. Úgy tűnik, mindenáron el akarják foglalni a várost, legalábbis azt, ami megmaradt belőle.

- Álcázást bekapcsolni! Meg ne találjanak minket – vezényelte Max.

A barna hajú nő, aki most az első tiszt szerepét játszotta, hamar lenyomott néhány gombot, s Tom egyszer csak arra eszmélt, hogy a Daedalus izzó orra eltűnt a színe elől. Persze ilyen a mai, modern álcázás.

- Kárjelentést! – hangzott a következő utasítás.

- Egy kicsit megpörkölték minket, de az összes főbb rendszer működőképes. A pajzs harminc percen belül újratöltődik, a számításaim szerint, addigra már bottal üthetik a nyomunkat. A küldetés hamarosan teljesítésre kerül.

- Milyen küldetés? – kérdezett bele a párbeszédbe Sheppard. – Mi ez a hajó, Miért élünk még? Válaszokat akarok, most azonnal!

- Hm... nem árthat – dörzsölte a szakállát Max. – Üdvözlöm az AS Daedaluson!

- AS? – ráncolta a szemöldökét Kate. – A Birodalmi Flotta már ősidők óta a TS rövidítést használja. A Daedalus pedig egy múzeumban pihen.

- Az csak egy másolat – kacagott fel Max. – Egy zsír új másolata egy négyszáz éves cirkálónak, az első csatahajónknak. Van, aki rájött a turpisságra, ők azt hiszik, hogy az egész egy kormány-összeesküvés része, és az igazi Daedalus már rég elpusztult. Pedig mindvégig mi, az Ügynökség álltunk mögötte. Kellett nekünk.

- Az Ügynökség a kormány irányítása alatt áll – vágta rá Tom.

- Csak papíron – folytatta önelégülten az ügynök. Elnézést, be sem mutatkoztam: Max vagyok, az Ügynökség 83-as részlegében dolgozom.

- Csak öt részlege van – szögezte le Sheppard.

- Nem, száznál is több. Az első öt úgynevezett csali részleg, oda kísérjük a kormány által küldött felülvizsgálókat. Arrafelé mindenkinek van egy hamis munkája, én például a 3-as részlegben kaptam alibit, ami a tehéntrágya mezőgazdasági hatásaival foglalkozik. Valójában pedig, mint mondtam, a 83-as részlegben dolgozom, ennek a célja nem más, mint az emberiség felemelése. Nekünk köszönhetik a replikátorokat.

- Van fogalma róla, mi fog történni, ha ez kiderül? – komorodott el a férfi.

- Nem fog, csak ha eljött az ideje. Önök pedig tartani fogják a szájukat.

- Különben? – hánytak szikrát O'Neill bájos szemei.

- Különben napvilágot lát majd a kettejük viszonya, tovább is elmennék, ha nem a kedves Marcus lányáról lenne szó, a szívroham egyébként is ritka a fiatal, karcsú, életerős lánykáknál. Egyébként is önként fognak segíteni.

- Miért is tennék? – kérdezték mind a ketten.

- Mert már megint meg akarjuk menteni a birodalmat, és a Császár már megint nem adott rá engedélyt. De amit muszáj, azt muszáj.

- Biztosan jó oka volt rá – szögezte le Tom.

- Ja, már megint fel kéne zargatni a drákokat, de ő nem látja az összképet. A Drák sokkal kisebb fenyegetés annál, mint amekkora haderőt nyerhetünk egy kis csetepatéval.

- A múltkor is ezt mondtuk – hangzott a szemfüles felismerés.

- Nézzenek csak oda, Kate, még azt sem tudod, hogy miről van szó, de máris lázadsz, akár egy kisgyermek. Ezért vagy még csak tizedes és nem admirális, mint a jó öreg, bólogatós édesapád. Sebaj, úgymint kénytelenek lesztek meghallgatni.

- Mondja csak, úgyse fog meggyőzni – tette keresztbe a karját Sheppard.

Max csettintett egyet, mire a Daedalus alaprajza jelent meg az orruk előtt. A legtöbb rész kék színnel volt jelölve, azonban akadtak különös, zöld részek is, mint például a fegyverek egy része, a tartóelemek, a hajtóművek és a pajzsgenerátor.

- Ez itt a Daedalus, a mai Daedalus. Számtalan alkalommal átalakították, és még annál is többször összefoltozták már, de a tizenhét évvel ezelőtti meló volt messze a legjelentősebb, amit valaha is elvégeztek rajta. Azóta folyamatosan frissítjük ezeket a változtatásokat. Ezeknek köszönhetően ez többé már nem egy átlagos 304-es, hanem messze a legfejlettebb hajó, ami a Birodalom valaha is birtokolhatott. Most lehet kérdezni, úgy könnyebben túl leszünk a nehezen.

- Oké, hogy kerültünk onnan ide? – célzott az ugrásra Kate.

- Transzhajtómű, a legmodernebb meghajtó rendszer. Még csak egy prototípus, így csak egy-, maximum kétbolygónyi távolságot lehet vele megtenni. Megmentette a bőrünket. Az álcázást gondolom, nem kell magyarázni.

- Mi van a pajzzsal? – vetette fel Sheppard. – Az a másik 304-es egy lövést sem bírt ki, pedig biztosan teljes kapacitáson üzemelt a védőmezeje.

- Egyáltalán miért nem pusztultunk el, amikor pajzs nélkül találtak el minket? – kérdezte Kate, nehogy véletlenül csak egy kérdésre kelljen válaszolnia az ügynöknek.

- A pajzsgenerátor egy modernebb, erőteljesebb változat, bírja a strapát. A csupasz találat (manapság így nevezik, ha úgy találnak el egy hajót, hogy nincs pajzsa) már más kérdés. A hajótestet egy új, frissen felfedezett anyaggal, az octaviummal erősítették meg, manapság már csak oktávacélként emlegetjük. Nem hallottak róla, hivatalosan nem is létezik, ez a kormány, a Császár legféltebb titka. Még újak vagyunk ezzel az anyaggal, csak kis mennyiségben tudunk bánni vele. De már így is majdhogynem elpusztíthatatlan ötvözeteket hozhatunk létre a segítségével.

- Mi van a fegyverzettel? Abban is vannak új dolgok, nem?

- Ja, új plazmalövegek, és miniatűr T1-es ágyúk. Rájöttünk, hogy lehet lekicsinyíteni őket, illetve, mások jöttek rá, mi csak lemásoltuk az ötletet.

- És ennek mi köze van a küldetéshez? – erre Max ismét csettintett egyet. Azonnal eltűnt a Demetreus holografikus kivetítése, és egy másik, jóval robosztusabb csillaghajó került a helyébe. A kicsinyítés nem volt arányos a két modellhez képest, ezért az új bestia csak háromszor látszott nagyobbak a 304-esnél.

- Ne tévesszem meg a látszat, ez a bestia több mint huszonötezer méter, több mint százszor akkora, mint a Daedalus, sőt a térfogata alapján kétszázszor is. Kétszáz évvel ezelőtt, a Lochuson talált bunkerből szereztük ezeket a terveket, az egyik hajó is

ott volt, de sajnos ráomlott a létesítmény. Nagy, rettenetesen nagy kár érte, ugyanis ez a hajó önmagában is megnyerhette volna nekünk a Drák Háborút. Aztán az összes többi, ugyanis ez a hajó az összes változtatás alapja, amit valaha is eszközöltünk ezen a hajón. A burkolata szín tiszta oktávacél, a pajzsgenerátorai képesek lennének egy egész kolónia megóvására, a fegyverei pedig... azokhoz fogható még nem látott ember. A küldetés célja az, hogy szerezzünk egy ilyet.

- Remek, és hol találjuk őket? – kérdezte Kate.

- Fogalmunk sincs, tudjuk, hogy több ilyen bunker van, de egyiknek sem tudjuk a helyzetét, illetve, egynek mégis csak.

- Annak, amelyik beomlott – tapintott rá Sheppard. – Nem értem, ha ez ennyire nagydolog, akkor miért nem kockáztatja meg senki... törvényesen?

- Mert O'Neill, az admirális O'Neill nem akar egy ötödik háborút is, a drákok ellen, négy is elég sok lesz, pláne egyszerre.

- Akkor meg mi a tervetek, szerezték egyet, aztán odasétáltok az apán orra elé és azt mondjátok: „Héj, öreg, itt az új zászlóshajód?” – kérdezte a nő szkeptikusan.

- Olyasmi...

Még egy kis ideig tanakodtak, aztán egyszer csak újabb hipertérelkek nyíltak, de ezúttal nem a város felett, hanem a lidérc flotta mögött. Max valahogy nem lepődött meg, amikor birodalmi cirkálók tucatjai, sőt alighanem egy századra való érkezett a város megsegítésére, de Kate és Sheppard már tátott szájal állt a történések mögött.

- Mindig vannak tartalékok, a háború még nem ért véget. De már nem tart sokáig, ha nem járunk sikerrel. Kell az a hajó, máskülönben alkony borul ránk.

- Akkor most mi lesz Atlantissal?

- Nos, Kate, szerintem visszafoglaljuk, aztán újjáépítjük – felelte az ügynök.

- De... a semmiből? Ledőlt a Főtorony – akadékoskodott a fiatal O'Neill.

- Na és, majd újjáépítik! – vágta rá a férfi. – Nem kell alábecsülni a replikátorokat, öthetek alatt össze tudnak dobni egy nexust, ez sem fog valami sokáig tartani. Hidd el, mire megmentettük az emberiséget és visszakerülsz ide, már olyan lesz, mintha az a torony sosem dőlt volna le. A Demetreus itt látott már egy-két komoly találatot, de nézz csak rá, olyan, mintha most száguldott volna ki a gyárból!

- Nem akarok beleszólni, uram, de a zavarómező megszűnt.

Max ekkor ösztönösen az ádáz csatára kezdett figyelni, a nexusok és az a néhány devastator jól boldogult a kaptárhajók ellenében. Nem ma fog elveszni a Pegazus galaxis, de már közel az út vége, ha nem találnak ki valamit... ha nem járnak sikerrel.

- Lekapcsolták, mert vissza akarnak vonulni – állapította meg Sheppard.

- Nekünk sem ártana – tette hozzá Kate.

- Akkor, benne vannak? – kérdezte illedelmesen az ügynök.

- Felőlem, nem árthat egy kis világmegmentés. Tudja, mint a régi szép időkben – mondta Sheppard. – Az én családom már csak erről híres.

- De csak az enyém után – vágta rá Kate. – Benne vagyok, mert mégiscsak most mentettétek meg a bőrünket. Tartozunk önöknek. De miért mi?

- Gének, mindkettejük családja játszi könnyedséggel vezérli az ősz eszközöket, ami manapság már nem nagydolog, de azt reméljük, hogy más meglepetések is vannak a DNS-ükben, amik segítik majd a behemót vezérlését. Egy is elég lesz.

- Akkor induljunk már! – kezdett idegeskedni O’Neill.

- Nos, hallhatták a hölgyet. Pajzsot le, aztán induljunk a Tejút felé! Mindenképpen el kell látogatnunk a Központra, hogy felvegyük még néhány dolgot.

- Értettem, uram – mondta a barna szépség, aztán lenyomott néhány gombot a terminálján.

A Daedalus hamar fordulni kezdett, aztán egy vöröses ablak nyílt előtte. Sebesen tovaszállt rajta, egyenesen a Trantor IV, a Tau’ri Birodalom központja felé.

Hőseink még nem sejtették, de az igazi kaland csak most veszi kezdetét.